

ikke i denne Lov, og det har man hidtil ikke kaldt for Skat her i Landet.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at det er et Slagord, naar det ærede Medlem og andre tale om, at de Jernbaner, denne Lov angaar, gaa gennem magre Egne. For det første er det ikke Tilfældet, idet et meget betydeligt Antal af de Jernbaner, vi vedtog i 1908, gaar gennem det, man kalder Landets bedste og rigeste Egne. Men selv om det var Tilfældet, gjorde det heller ikke noget, for Landets magreste Egne kunne lige saa godt betale den Afgift som de rigeste. Det er ganske ligegyldigt, hvor en Ejendom faar sin Værdistigning. Jeg husker, at jeg, da jeg for et Par Aar siden var i Herning, som jo ikke hører til Landets rigeste Egne, men vel til de magreste, hørte om en Værdistigning, som havde fundet Sted i Herning By paa op til et Par Hundrede Kroner pr. □ Alen. Men i hvert Fald er det en Værdistigning, der behandles efter de samme Regler, og hvis en Mand i en mager Egn sættes til at have haft en Formueforøgelse af en vis Sum, er den akkurat lige saa god, som hvis den havde fundet Sted i en velhavende Egn, men, som sagt, Forholdet er i Virkeligheden det, naar man ser de 51 Baner igennem, at de hovedsagelig netop ligge i Landets meget velhavende Egne, hvilket jeg altsaa dog maa betegne som en irrelevant Omstændighed.

Dernæst vilde jeg gerne af Hensyn til de ansete Mænd, som have bidraget saa meget til dette Lovforslags Fremsættelse, henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at vi her staa overfor et Arbejde, der er fremgaaet af en Kommission, som er bleven nedsat efter Landstingets udtrykkelige Ønske, og som bestod af meget fremragende Folk, som ere blevne enige. I Kommissionen sad Etatsraad, Landinspektør Bentzon, Chefen for Statens statistiske Bureau, M. Koefoed, Generaldirektør Nordlien i Ministeriet for offentlige Arbejder, Kontorchef Giødeseu sammesteds og tvende Landbrugere, som særligt vare udpegede af Ministeren, altsaa heller ikke af Rigsdagen, til at deltage. Disse Mænd vare alle enige i denne Sag. Det er altsaa dog et ganske godt Rygstød at have, en saadan Kommission bag sig, hvori der sidder saa anerkendte Kræfter, som have været enige, naar vi nu gaa hen og vedtage denne Lov i Dag i den af Kommissionen anbefalede Skikkelse.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at naar de Jernbaner, der ere byggede eller

ere under Bygning, ikke kunne blive aabnede paa Grund af det Tillæg til Loven, som det ærede Medlem for 2 Aar siden stemte for, nemlig Sammenkoblingen af Jernbaneloven med Princippet i § 14, medens jeg stemte derimod, saa er Vejen til at undgaa dette ganske klar og let og som Fod i Hose. Men det er jo slet ikke Tilfældet. Sagen er, at Regeringen oprindelig har foreslaaet disse 50 Jernbaner med den udtrykkelige Tilføjelse — omhandlet i et helt Afsnit af Loven — at med Undtagelse af Dobbeltsporet over Fyen og Vejlebanen, der senere bleve indbefattede, kunde og vilde Staten ikke gaa ind paa at bygge disse Baner med henholdsvis 100, 40, 50 og 60 pCt. af Omkostningerne, medmindre den fik et saadant Bidrag fra de paagældende Egne. Det ere vi gaaede ind paa og have derfor vedtaget § 14. Naar man saa i Henhold til denne Lov har givet, jeg ved ikke hvormange, Eneretsbevillinger — det ærede kongevalgte Medlem har foreløbigt talt om, at der var 8 Baner, der vare under Bygning — paa Grundlag af, at der skal opkræves saadanne Bidrag, og nogle af Banerne ere næsten færdige, saa er det virkelig ikke som Fod i Hose at gaa hen og sætte § 14 ud af Kraft og sige, at Banerne alligevel maa blive aabnede. Der er intet af de Tilsagn eller de Penge, der ere givne, som man ikke har Ret til at forlange tilbage eller annullerede, medmindre der bliver vedtaget en med dette høje Tings tidligere Vedtagelse stemmende Værdistigningsskat. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem ikke vil se det fra den Side som vi andre, der heller ikke ere saa begejstrede for denne Lov, se det nemlig fra den, at vi ikke blot have en moralsk Pligt til at vedtage en saadan Lov, men at alle de Jernbaner, som Landet ønsker og venter, og som mange ogsaa her i Tinget interessere sig for at faa gennemførte, ikke kunne komme, forinden vi ere komne til et Resultat i denne Sag. Vi have saa gjort vort bedste for, samtidig med at vi ikke gjorde Loven illusorisk, at gøre den saa lempelig og lidet trykkede som muligt.

Hvad angaar de øvrige forskellige Punkter, som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) og det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) i Dag have fremsat, er det jo ubestrideligt, at paa Grund af det ærede Mindretals fuldstændig gennemgribende Ændringsforslag til anden Behandling i Onsdags formede Debatten sig den Dag væsentligt som en